

είναι ὑπὸ διαρκῆ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Καὶ ἐδῶ, δὲν ἦτο δυνατόν ἡ ἡ περαιτέρω ἀνοχὴ τὸσον] ἀτασθάλου πολιτεύσεως βουλευτοῦ, ἀντικρὺς περιφρονούντος τοὺς νόμους καὶ τὰ κείμενα διὰ λόγους ποταποὺς ἐξοντώσεως ἐνὸς πολιτικοῦ ἀντιπάλου!

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Περίεργον! ὁ κ. Τρικoupης ἔχει λάβει ὑπὸ τῆς τύχης τὸ ἰδιαίτερον προνόμιον νὰ εἶναι πάντοτε πρωθυπουργὸς τῆς Ἐπιστρατείας καὶ τῆς Ἀστρατείας!

Ἄν ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ συνοριακὰ ἐξερράγησαν μὲ καθαρὸν τοπικὸν χαρακτήρα, τότε τὸ γενόμενον πατατρὰκ θὰ χαρακτηρισθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς πόλεμος δύο Γρίβηδων, ἐνὸς Ἑλλήνος καὶ ἐνὸς Τούρκου.

Οὔτε ἀπὸ σκνίπας, οὔτε ἀπὸ κοριοῦς, οὔτε ἀπὸ ψύλλους, οὔτε ἀπὸ ζέστη, οὔτε ἀπὸ μυίγες, οὔτε ἀπὸ ἰδρωτήρια ὑποφέρει ὁ γείτων Αἰῶν. Τὸ νόσημά του ὀνομάζεται: Γριβοφαγοῦρα.

Ὁ Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος δὲν εἶναι δὲ ἐπαναστάτης, ὡς τὸν ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες· διότι τὰ Ἀμπελάκια εἶναι εἰς τὸ ἑλληνικόν, ἐκτὸς ἐὰν θέλουν νὰ τὰ χαρίσουν εἰς τὸ τούρκικο. Εἶναι νέος· εὐμορφος· καὶ σεβδάλης.

Κἄτι Ἑρμῆδες, κἄτι Δελτία Παλιγγενεσίας ὑπόπτου πηγῆς, ἐπιπίπτουν ὡς Τούρκοι ἀγάδες κατὰ τῶν ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους θέσεων, ἐναντίον τῆς νεοσυστάτου Τραπεζῆς τῆς Ἠπειροθεσσαλίας, ὡς νὰ φοβοῦνται ἰδρύματα σοβαρὰ, περιβεβλημένα ὅλας τὰς ἐγγυήσεις τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς προόδου των, ἀπὸ τοιαύτας βασιβουζουκῆς ἐπιθέσεις. Διὰ τοῦτο οὐδὲ λέξιν ἀξιούμεν νὰ χάσωμεν ὑπερασπιζόμενοι κατὰσταμα μηδεμιᾶς ὑπερασπίσεως ἔχον ἀνάγκην· ἀλλ' οἱ κύριοι αὐτοὶ νομίζοντες ὅτι κτυποῦν ὑψηλὰ, κτυποῦν πολὺ χαμηλὰ, εἰς τῆς τσέπαις τῶν μικρῶν μετόχων, τῶν ὁποίων διὰ μυρίων διαδόσεων καὶ ραδιουργιῶν ζητοῦν νὰ ὑποτιμῇσουν τοὺς τίτλους. Δυσπιστία εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἰησουϊτικὰς φροντίδας τὰς ὁποίας δῆθεν λαμβάνουσιν ὑπὲρ τῶν δημοσίων συμφερόντων ὄργανα τραπεζιτῶν κ' ἐφημερίδες δυσώνυμοι. Φροντίδες λαμβάνονται πρὸς γύμνωσιν, μεγάλᾳ δὲ καταστήματα, ὡς ἡ Ἠπειροθεσσαλία, δὲν προσβάλλονται ὑπὸ τοιοῦτου πηλοῦ τὸν ὁποῖον ῥίπτει ἡ ἐπιτηδεϊότης χάριν τῆς τσέπης τῆς.

Ἀνεχώρησε διὰ τὸ μαγικὸν Νεοχώριον τοῦ Βοσπόρου ὁ ἀγαπητὸς Βουλευτὴς Μεσολογγίου Λεωνίδας Δεληγιώργης μετὰ τῆς καλῆς συζύγου καὶ τοῦ μικροῦ του· ἐπανέρχεται δὲ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας.

— Καὶ ὁ Παχὺς;
— Πᾶ! χῶθηκε μέσα;
— Ὡς φαίνεται.

Ἀναγινώσκετε τὰς εἰδοποιήσεις τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» καὶ ἂν τὰς ἀναγινώσκετε εἴδετε τὸ **ἀλθανοελληνικὸν ἀλφαθητάρειον** τοῦ Α. Ι. Κουλουριώτου τὸ συνοδευόμενον διὰ προλόγου καὶ εἰσαγωγῆς ἐξηγούντων τὴν πρόθεσιν (τὸ ἔχει μὲ κυρτὰ) τοῦ ἔργου καὶ τὴν δύναμιν (ἐπίσης) τῶν ἀλθανικῶν γραμμάτων;!! Εἴδετε δὲ καὶ τὸ **Γάλα στὰ νῆπια** τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε οὔτε ἀγελάδας, οὔτε κατσίκας, ἀλλὰ ἰδική του παραγωγή καὶ «ἐκθεσις τῶν κυριωτέρων διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς ἀλθανοελληνιστί!»

Ὁ πλήρης humour καὶ ζωηρότητος συμπαθέστατος κωμικὸς Armand δίδει ἀπόψε τὴν εὐεργετικὴν του καὶ τὸν ἀποχαιρετισμὸν του ἐν Φαλήρῳ. Προμηνύεται συρρόή.

Ἀπόψε, ὡς ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸ κοινὸν ἡ ὑψίφωνος Μαρία Μηστροδάκη καὶ ἡ μεσόφωνος Μαρία Πία θὰ δώσουν τὸ μελόδραμα *Ἡ ἰσχὺς τῆς εἰμαρμένης*, καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα ἡ κ. Μηστροδάκη θὰ ψάλλῃ *Τὸ Ὀργαρὸ*, τὸ Ἀρχάδι καὶ τὸν *Ἵμνον* τῆς Ἐλευθερίας.

Ο ΤΡΥΓΗΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ.

Ζάκυνθος

Κατὰ τὰς ὑστάτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τελεῖται ἐν Ζακύνθῳ περίεργος κοινωνικὴ κίνησις καὶ μεταβολή. Ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς κύκλοις, ἐν τοῖς καφενείοις, ἐν τῇ περιπάτῳ καθ' ὁδόν, καὶ ἐν ταῖς ἐπισκέψεσι, ἐν θέμα ὁμιλίας ἔχουσι καὶ μίαν ἐπ' ὁδὸν ψάλλουσι πάντες καὶ πᾶσαι—τὸν τρύγον τῆς σταφίδος.—

— Πότε διὰ τὴν ἐξοχὴν;
— Ὁρμαρίζει ὁ καρπός;
— Ἐχετε ἐπιτυχίαν;
— Πότε ἀρχίζετε τὸν τρυγητόν;

Εἶναι αἱ διασταυρούμεναι πανταχόθεν ἐρωτήσεις.

Καὶ ἐνῷ τελεῖται ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἑκτακτος καὶ παντοειδῆς ἐτοιμασία καὶ κίνησις ἀποσκευῶν, ἐπίπλων καὶ προμηθειῶν, βλέπει τις τὴν εὐφύμῳ καλουμένην Πλατεῖαν ὁδὸν, πλήρη φορτηγῶν ἀμαξῶν μεταφερουσῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς παντοειδῇ οἰκιακὰ ἐπιπλα ἀναμῖξ καὶ εἰκῇ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. Καθ' ὅσον δ' ἐγγίζει εἰς τὸ ἀχανὲς παρελθὸν ὁ ἐπώνυμος τοῦ πρώτου μονάρχου τῆς Ρώμης μὴν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαισθητοτέρα καθίσταται ἡ μετοικεσία αὕτη τῶν Ζακυνθίων. Καὶ ὁλόκληρος σειρὰ οἰκιῶν ἴστανται ὡς ἐν πενθίμῳ περιβολῇ κεκλεισμένοι, αἱ λέσχαι καὶ τὰ καφενεῖα κατὰ μικρὸν ἐρημοῦνται, αἱ ὁδοὶ ἐπίσης, καὶ αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιον ὑπαίθριον ἑλληνικὸν θέατρον αἰσθάνεται τὴν ἀνάπαλσιν ταύτην τῆς ἀραιώσεως τῶν πολιτῶν καταφανεστέραν· διωκόμενος ἐκ τῆς πανταχόθεν ἐρημίας μετέβη ἐν αὐτῇ ἔνθα παρίστατο ἡ *Σωσάνη* Ἰμβέρτ ὅπως ἴδω οὐχὶ ταύτην, ἀλλὰ τὰς ἀδράς Ζακυνθίας καλλονὰς, πρὸς μεγίστην δ' ἐκπληξίν μου ἀντὶ

τούτων ἀντίκρουσιν φιλανθρωπία τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου, χαλαροῦν τοὺς ὀλίγους θεατὰς καὶ ἐν νυσταλέῃ στάσει ἀπὸ γυμνασίου τοὺς ὑποκριτὰς. Εὐτυχῶς τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ μάλλον ἐσπέρην ἐπρόκειτο μετὰ φίλου νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ οὕτω ἡ ἀθυμία μου μετεβλήθη εἰς ἀνυπόμονον χαρὰν.

Περὶ τὸ δελτί τῆς ἐπομένης δὲν εἶχε ἐτι κρυφθῇ ὅτι σθεν τοῦ ἐνετικοῦ φρουρίου τῆς πόλεως ὁ ἀεικαλὴς ἐξέπερος, ὅτε ἐν ἀπλῇ θυμῇ ἐξέκινῆσκειν πρὸς τὴν ἐξοχὴν ὑπὸ ἐξισίαν μακρυκρυγὴν τοῦ ὁρίζοντος, ὑπὸ θαυματοειδῆς θαυμάτων καὶ ἀνθέων ἄρωμα. Καθ' ὅλην τὴν ἀμαξοπορίαν μας εἶχον τοσοῦτον ἀφαιρεθῇ ὑπὸ τῆς ἡδυτάτης ταύτης ἐκστάσεως, ὥστε οἶονε ἀφηνείων ὑπὸ τῆς ἀνωφεροῦς κινήσεως τῆς ἀμαξίας καὶ τῆς φωνῆς τοῦ φίλου μου, ἐννοήσα: ὅτι ἐγγιζόμεν τῷ τέματι. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἀνηρχόμεθα τὸν λόφον ὅπου ἐκεῖτο ἡ ξενίσουσα με οἰκία, θέαμα ἀκατάληπτον ῥωμαντικὸν θαυμάσιον ἐξέτυλισσέτο κατὰ μικρὸν ἡμῖν. ἔβλεπον γαλήνιον θάλατταν ἡ μάλλον λίμνην πλήρη φανοροῦντων πλοίων. Καὶ ἐγίνωσκον μὲν ἐκ τῆς Γεωγραφίας ὅτι πρὸς μεσημβρίαν τῆς νήσου κεῖται ἀσπιδόεικτος λιμὴν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Κηρίου, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι οὗτος ὁμοιάζει τὴν πληθύνοντων σκαφῶν τὸν τοῦ Πειραιῶς. Καὶ ὅτε ἐξέρρασα τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀπορίαν μου, ἐν εἰρωνικῇ καγχασμῷ τοῦ φίλου μου ἐρωτήσεως ἐκ ἐξαιρέτου ὑπνώτων, μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσα πρὸ αὐτοῦ ὅτι ἡ γαλήνία ἐκεῖνη ἐκτάσις ἦτο ἡ σταφιδόφορος πεδιάς καὶ τ' ἀπειρώς διεσπαρμένα ἐκεῖνα φῶτα οἱ ἀνηρημένοι φανοὶ ἐν ταῖς ἀλωνίαις καὶ ταῖς οἰκίαις. Ἀνακαγχάσας ἀγῶ ἐπὶ τῇ ἀστεϊᾷ μυωπία μου, ἐθαύμασα τὴν ἀκουσίως ἀναπαράσταθεσάν μοι θαυμασίαν εἰκόνα.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐνῶ διευθυνόμην εἰς τὸν τρυγητὸν τῆς σταφίδος, ἔβλεπον παρελαινούσας μυρμηκίας ἐργατῶν καὶ ἐργατιδῶν μετὰ καλαθῶν ἀπερχομένων ὅπως διακυρπισθῶσιν ἐν ταῖς διαφόροις κτήμασι. Ὅλη ἡ θαυμασία πεδιάς τῆς Ζακύνθου εἶναι κατατετμημένη εἰς ἀπειρούς ἰδιοκτητὰς, ὧν ἕκαστος ἔχει ἀνὰ δύο τὸ πλεῖστον οἰκίας, μίαν μεγαλειτέραν δι' ἐκυτὸν καὶ ἑτέραν μικρὰν διὰ τὸν ἀγρολήτην τοῦ κτήματος, μεθ' οὗ διανέμει τὸν καρπὸν εἴτε κατὰ τὸ ἡμισυ ἢ κατὰ 3 5 ἢ κατὰ τὰ 2, 3. Μολονότι ἡ παρούσα οὐδολὸς σκοπεῖ τὴν περιγραφὴν τῶν Ἑλβετικῶν καὶ ἰταλικῶν ἐξοχῶν τῆς Ζακύνθου ὧν ἕνεκα ὠνομάσθη ὑπὸ Ὀμήρου *ὁλίμνη*, ὑπὸ τοῦ Βιργιλίου *nemorosa*, ὑπὸ τῶν περιηγητῶν *fior di Levante* καὶ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν *isola d'oro*, ἥκιστα δὲ σκοπεῖ τὴν παράθεσιν σημειώσεων, οὐχ' ἦττον δὲ δύναμαι νὰ παρέλθω ἐν σιγῇ τὰς γραφικὰς καὶ καλλιπλοῦς ἐπαύσεις καὶ τὰς ἀνάπαν βήμα πυκνῶς ἀπαντώσας ἀγροτικὰς οἰκίας. Ἡ πυκνότης δ' αὕτη τῶν οἰκιῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς Ἑλλάδος εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἀναλογοῦσι 24 περίπου οἰκίαι ἀνὰ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον, ἐν ᾧ ἐν Μεσσηνίᾳ, τῷ πυκνοτέρῳ τῶν νομῶν, κατὰ τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰς οἰκίας, ἀναλογοῦσι 10 οἰκίαι ἀνὰ χιλιόμετρον, ὅλης δὲ τῆς Ἑλλάδος μόνον 5. Ἡ πυκνότης τῶν οἰκιῶν ἐν Ζακύνθῳ εἶναι ὑπερτέρα κατὰ πολὺ τῶν τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας, ἴση τῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ μόνον ἐν τῷ

Βελγίῳ ἀναλογοῦσι 28 οἰκίαι τὸ χιλιόμετρον. Κατέναντι ἐκάστης οἰκίας κεῖνται ἐν κανονικῇ παρατάξει ποσότης τετραγώνων ἀλωνίων, ἀνελόγως τῶν ἐκτάσεων τοῦ κτήματος, ἐνθα ἀπλοῦσι τὸν καρπὸν πρὸς ἀποξήρανσιν. Ἀπὸ τούτων ἀφαιροῦντες τὰ χόρτα χρίουσι μετὰ διαλύσεως βοείου κόπρου πρὸς στερεοποίησιν τοῦ χωμάτος, ἐκεῖ δὲ τὸ πλεῖστον γυναῖκες παρθέτουσι σταφιδὸν τὰς μεταφερομένας εἴτε ἐπὶ τῶν ὤμων διὰ καλαθῶν σταφυλὰς εἴτε ἐπὶ τῶν ζώων, ἀνελόγως τῆς ἀποστάσεως. Ἡ ἀληθὴς ὁμῶς ἐπίπονος ἐργασία εἶναι ἡ τοῦ τρυγητοῦ, βλέπει τις ἐκεῖ τοὺς ἐργάτας ἀπὸ τῆς ἀνταλῆς τοῦ ἡλίου κύπτοντας, γονυπετοῦντας, ἀσθμαίνοντας, περιρρεεῖς ἰδρώτος, ὑπὸ τοῦ θάλλους τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Αὐγούστου, ἀποτέμνοντας ἀνὰ μίαν τὰς σταφυλὰς μετὰ τοσαύτης ταχυδυστολουργικῆς ζωηρότητος, ὥστε ἐνῶ ἐγὼ προσεπλύνον ν' ἀποκόψω μίαν προκλητικὴν ἀχύναν καὶ ὠριμότητα, χωρικὴ παρθέτος προκλητικώτερου σφρίγγου, ἡδυπαθῆς καὶ ζωηρᾶς ἡλιοκαυτῶς ροδαλότητος πλησίον μου ἐργαζομένη, ἐπλήρωσε σχεδὸν τὸν καλαθὸν τῆς, ἐγωῖστικῶς καὶ ἐπιγὰρ ὡς μειδιῶσα ἐπὶ τῇ ἀπειρίᾳ μου καὶ τῷ θαυμασμῷ μου διὰ τὴν διαυγῆ καλλονὴν τῆς. Περιέργως δ' ἔβλεπον γυναῖκας μετ' ἀνδρῶν καὶ νέους μετὰ παρθένων ἀναμῖξ ἐργαζομένους, τῶν μὲν ἀνδρῶν ἀδικοῦσας φλυαρούντων, τῶν δ' ἐργατιδῶν ἐν σιγῇ καὶ αἰδημοσύνῃ ἐπιτελούντων τὸ ἔργον των. Συνάμα ἤκουον διάτορον τὴν φωνὴν τοῦ παρακαλοῦντος ὕπνου ἐπιστάτου, ἐπιτάσσοντος αὐτοῖς τὴν ταχέειν ἐργασίαν, ὑποδεικνύοντος τὴν γενικὴν ἀποκοπὴν τοῦ καρποῦ καὶ μετὰ καλογηρικῆς σοβαρότητος συμβουλευόντος τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης συνομιλίας διακοπτοῦσας τὸ ἔργον των, ἀναφέροντος δὲ ὡς ἄρθρον τοῦ Κώδικος ἢ ὡς ῥῆσιν Εὐαγγελικὴν τὸ δημῶδες *Θέλω, τούτο, πό-εμο*, ὑποσημαίνον τὸ ἐπίπονον τῆς ἐργασίας τῆς μὴ ἐπιδεχομένης συγχρόνως ἀβουλῆς οὐδὲ ἀναπαύσεως. Τὴν ἐπίμοχθον ταύτην ἐργασίαν διακόπτουσι τὴν μεσημβρίαν ὅπως ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων φάγῃσι, ἀναπαυθῶσι δ' ἐπ' ὀλίγον, εὐθύς δ' ἀμέσως ἐπαναλαβῶσι τὸν τρυγητὸν καὶ μόνον μετὰ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καταθέτουσι τὰ ὄπλα—τοὺς καλαθούς των. Μεθ' οὗ ἀπασα ἐκεῖνη ἡ κεκμηκεῖς σωρεία τῶν ἐργατῶν παρατάχθη κάτωθεν τῆς οἰκίας καὶ ἐν ἰλαρότητι καὶ εὐθυμίᾳ καὶ εὐχαίς περὶ πλουσίας συγκομιδῆς καὶ ἀτμοσφαιρικῶν κρίσεων ἀνέμενε τὴν πληρωμὴν τῆς ἐργασίας. Ὁ δ' ἐπιστάτης δίκην στρατάρχου ἐπιθεωροῦντος τὸν μετὰ νικαφόρον μάχην στρατὸν του, ὅπως διανεμῇ βαθμούς καὶ ἀριστεῖα, παρήλαυνε τοὺς εἰρηνικοὺς ἐκείνους μαχητὰς καὶ διένειμεν τὸ ἀντίτιμον τῆς δωδεκάωρου γενναίας ἐργασίας των, δραχμὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν μέχρι δραχμῶν δύο. Καὶ τινες μὲν τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἐλευθερίων μετὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἡμερομισθίου τούτου ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς ἐργάτας νὰ φέρωσι ἐπὶ τῶν καλαθῶν των καὶ ποσότητά τινα σταφυλῶν, ἀλλ' ἕτεροι συνανοῦντες τῇ φιλανθρωπίᾳ καὶ τὴν οἰκονομικὴν μέριμναν, ἀπκλάττει τοὺς μὲν ἐργάτας τῆς μεταφορᾶς πεπληρωμένου καλαθοῦ, τὴν δὲ συγκομιδὴν των ἀρκούσης ἀρκείας. Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ὁμῶς ἔτος ἤρχισαν ποῦ καὶ ποῦ ν' ἀναφινωται ἀπεργικαὶ τάξεις, ἕνεκα τῆς συγχρόνου ζητήσεως ἐργατῶν καὶ τῆς ὁσημέραι αὐξήσεως μεταβάσεως ἐν τῇ Ηλείᾳ πολλῶν ἐξ αὐτῶν, ἥδη δ' ἀπαιτοῦσι φράγκα δύο μετὰ σταφυλῶν ἢ φράγκα 2 ἀνευσταφυλῶν.

Τὴν πάνδημον ταύτην ἐργασίαν ἐψάλεν ἄλλοτε ὁ δημοτικός τῆς Ζακύνθου ποιητῆς Ἑλισαβετίος Μαρτινέγκος· τοὺς ἀφελεῖς καὶ χαρίεντας τούτους στίχους ἀντιγράφωμεν ὡδε:

Γειάσας, γειάσας, τρυγητάδες,
Πάρτε, γειάσας, τὰ καλάθια,
Μὴ σᾶς μέλη ἢ κκοπαθῆαι,
Γιατὶ ἡ ὥρα τὴν καλεῖ.

Μὴ σᾶς μέλη ἂν καίῃ ὁ ἥλιος
Καὶ ἀνυπόφορη εἶναι ἡ λαύρα,
Τὰ σταφύλια ὠραῖα καὶ μαύρα
Ὁ καθένας σας θωρεῖ.

Μὲς τὰ πράσινα τὰ φύλλα
Τὰ γλυκοφιλεῖ τὸ ἄερι
Καὶ προσμένουν τὸ χέρι
Ποῦ ἀπ' αὐτὸ θεὸν νὰ κοποῦν.

Ἔχετε ψυχὴ καὶ θάρρος
Ὅλοφώτιστη εἶναι ἡ ἡμέρα
Ἀπ' τὸν ἥσυχο αἰθέρα
Σύγνεφα δὲν ἀπερνοῦν.

Ἄς ἰδρῶνουμε, αὐτὴ ἡ λαύρα
Ποῦ νὰ ἰδρῶνουμε μᾶς κάνει,
Αὐτὴ ἡ λαύρα θὰ μαράνη
Τὸν ὀλόγουρμο καρπὸ.

Ψυχὴ ἀδέλφια, καὶ μακρῶς
Ἀπὸ ἐσᾶς νὰ ἴναι ἡ διχόνοια,
Εἰς τὰ ὀλόστρωτα τὰ ἀλώνια
Ρίξετε τὸν θησαυρό.

Θησαυρὸ ποῦ ἡ πρόνοια δίνει
Εἰς ἀνταμιῶν τοῦ κόπου
Γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνθρώπου
Ποῦ σταλαζει ὀλημερνίς.

Γειάσας καὶ ὕστερα στὸν ἔσκιο.
Ὅλοι ἀνταμα μάζωχῆτε
Γεῖα νὰ φάτε, γιὰ νὰ πιῆτε
Μὲς τὰ λούλουδα τῆς γῆς.

Καὶ τὸ βράδυ ὅταν πλησιάζῃ
Εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας,
Ποῖος ἂς πιάσῃ τὴν φλογέρα,
Ποῖος τραγοῦδι ἐρωτικό,

Ποῖος ἀπέναντι εἰς τὸν ὄχθον
Τὴν ἀγάπην τοῦ ἂς ξανοίξῃ,
Ἐμπροστὰ σ' ὅλους ἂς δείξῃ
Πόσο εἶναι ἀξίος στὸ χορὸ.

*

Ἄλλ' ἤδη ἐνῶ τὸ κράτος τῆς νυκτὸς ἐπικαλύπτει τὴν

χρόθεν, καὶ τοῦ ὑλικωτέρου καμφοθήσεται ἡ καρδιά καὶ ἀνέκρηστος μελαγχολία παρὰλληλος τῆς αὐξούσης ἡδῇ σκιᾶς ἐπικαλύψει τὴν ψυχὴν του. Καὶ ἡδῇ μόνον ἐξήγησα τὴν μετοικεσίαν τῶν Ζακυνθίων εἰς τὰς ἐξοχὰς, ἡδῇ μόνον ἐννόησα τὸ ποιητικὸν καὶ τὸ εὐθυμον καὶ τὸ γενναῖον τῶν Ζακυνθίων, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ σκαίου καὶ τοῦ λάλου καὶ τῆς πεζότητος τῶν Ἀθηναίων, τῶν διανοητικωτέρων ἐν τῇ Πατριᾷ καὶ τῇ δυόσμφῳ πλατείᾳ τοῦ Σύνταγματος ὑπὸ γελόντα μὲν καὶ διαρκῆ ὀρίζοντα, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπομακρυνόμενων τῶν κοιναλέων ὁδῶν καὶ πλατειῶν ἵνα ἀπολαύσωσι τὴν ἀγίαν καὶ ἡρεμον φύσιν. Καὶ ἡ φύσις ἐδῶ συναμιλλωμένη μετὰ τῆς ἐργασίας, δαφιλῶς διένειμε τοῖς λάτραις αὐτῆς τὰ δῶρά της, τοσοῦτον πικρὰ, ὥστε κατακαμβάναται τις ὑπὸ ἀρρήτου ἐκστάσεως βλέπων ὀλόκληρον τὴν πεδιάδα κατὰφυτον ὡς ἓνα ἀπέραντον λειμῶνα.

Καὶ τὸ καλλιτεχνικώτατον τοῦτο τοπίον διακρίνεται μόνον ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀπλωμένου σταριδοκάρπου, τοῦ γινώδους καὶ πρφυροῦ καὶ σμαραγδοειδοῦς καὶ βελουδένιου καὶ μελιστικωτάτου τὴν εὐωδίαν. Ἡ ἰλκρὰ δὲ ὀψι: τῶν τε ἀγροδοτῶν καὶ ἀγροληπτῶν ἐπὶ τῇ εὐτυχῇ συγκομιδῇ τῆς ἐτησίας ἐργασίας καὶ ἐλπίδος αὐτῶν ἐπισκιάζεται ὀλιβερώς, ὅταν νεφιδίον τι ἀναφανῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐπιπείλουν τὴν βροχὴν καὶ τὴν ζημίαν. Καὶ ἐνῶ ἐβλεπον μικρὰ λευκὰ νέφη παίζοντα ἐν τῷ στερεώματι, συνωφρυνῶν παρρησίᾳς ἄρ' ἐτέρῳ τὸ περίφροντι καὶ ὀλιβερόν τῶν ἀτυχῶν ἐξορτωμένων ἐκ τῆς ἐλπίδος ἀποστραφικῆς ἰδιοτροπίας, ἐκφραζόντων τὸν φόβον μήπως ἐν μιᾷ εὐτυχῇ διὰ τῆς κοινοφωδίας ὁδοῦ τῶν Ἀθηνῶν ψυχρολουσῶν ἀπωλέσωσι τὴν ἐλπίδα των, τὴν σταφιδιαν. Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἐκείνῃ τῇ μετ' ὀλίγον εὐτυχῶς ἀντιπαρελθούσῃ ὑπὸ τοῦ πνεύσαντος Ζεφύρου, ἀνεμνήσθη τὰς ἄλλοτε γενομένας ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ καταστήματός τῶν Ὀλυμπίων δοκιμᾶς, ὑπὸ τῶν Γιάννοπούλου καὶ Σκουζέ νομιζῶ, πρὸς ἀπ' ἐξήρανσιν τοῦ καρποῦ ἐν κλιβανῷ. Καὶ εἶναι μὲν ὁμολογούμενον ὅτι οὐδέποτε τεχντὴ ἀποξήρανσις δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸν χυτὸν καὶ τὸ χρώμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῆς φυσικῆς, ἀλλὰ προκειμένου ἐν παρατεταμέναις βροχαῖς ν' ἀπολύονται ἐκτομύρια, ἢ το προτιμωτέρᾳ ἢ ἔστω καὶ ἀτελεῖς ἀποξήρανσις. Ἐν τῷ ἐνεστώτι δὲ χρόνῳ, καθ' ὃν τὸν μεγάλαιον πλοῦτον ἢ Ἑλλὰς ἀρύεται ἐκ τῆς ὀσημέρας αὐξούσης σταφίδος, δὲν θὰ ἦτο νομιζῶ οὐδὲ περιττον οὐδὲ ἀνάξιον τῆς μερίμνης τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τῆς ὑπνωττοῦσης Ἐπιτροπῆς τῆς Βιομηχανίας ἂν προσέκρυσσον διαγωνισμοὺς καὶ ἐδίδον ἐντολὴν πρὸς ἐρευρετὴν καὶ τελειοποιήσιν τοῦ μᾶλλον τελεσφόρου καὶ ἡττον δαπανηροῦ μέτου τῆς τεχνιτῆς ἀποξήρανσεως, εἴτε δι' ἀποξηραντικῶν ἀμέσων μηχανῶν, εἴτε δι' εὐώνου συστήματος ὑελοσκεπτοῦς, εἴτε δι' οἰωνδήποτε ἄλλων ἀλεξιθερότων τῆς σταφίδος.

*

Ἀπὸ ὁ ἐν τοῖς ἀλώνιοις καρπὸς διελθὼν ὑπὸ τὸν ἥλιον ὀκτῶ μέχρι δώδεκα ἢ καὶ δεκατεσσάρων ἡμερῶν καὶ καταστῇ ἐντελὲς ξηρὸς, ἀρχεται ἄλλη ἐργασία ἐπιπόνος ὡς ἡ πρώτη. Διὰ καινουργῶν κατακλήλων σαρώθρων ζύουσι ἐλαφρῶς τὰς σταφύλας, ὅπως ἀποχωρήσωσι τῶν ῥαγῶν τὰ φρύγανα καὶ ἀποθέσωσι κατὰ μέρος αὐτὰ, ἔτεροι διὰ πτύων καὶ σαρώθρων ἀθροίζουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἄλλω εἰς σωρὸν καὶ ἐπὶ τῶν σωρῶν τούτων οἱ ἰδιοκτῆ-

ται χαράσσουσι διὰ λεπτῆς ἐκ χώματος κόνεως πρὸς ἐξασφάλισιν πάσης ὑφαιρέσεως διαφόρους συμβολικὰς λέξεις καὶ φράσεις. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν καλύπτουσι διὰ ψιάθων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς περαιτέρω ἐπιβλαβούς ἐπηρείας τοῦ ἡλίου, νύκτωρ δὲ ἀποκαλύπτουσι εἰς τὴν νυκτερινὴν δρόσον. Οὕτω δὲ μένουσι μέχρι τοῦ καθαρισμοῦ, ὅστις ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων ιδιοκτητῶν διὰ κινήτων χειροκινήτων μηχανῶν, ὑπὸ δὲ τῶν μικροτέρων τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐνῷ ὁ τελευταῖος οὗτος τρόπος δὲν καθαρίζει καλῶς, ἔχει καὶ τὸ μειονέκτημα ὅτι δέον νὰ εὐαρεστηθῇ ὁ Αἴολος ν' ἀνοίξῃ τὸν ἀσκὸν αὐτοῦ. Καὶ πολλάκις ἀναμένουσι 3 καὶ 5 ἡμέρας τὸν εὐεργέτην ἀνεμον, καὶ ἀντὶ τούτου ἐπέρχεται ἀπαισία βροχὴ ἧς ὅμως τὰ φιλήματα καὶ τὰς θωπείας ἀψηφᾷ ὁ ἐν στρογγύλαις πυράμισι κεκαλυμμένος καρπός, ὡς ὀδαλίσκῃ κατὰ τῶν ἐρωτικῶν βλεμμάτων ἢ ὡς κάτοικος τοῦ Βορρᾶ κατὰ τῆς χιόνος.

*

Ἐγκαταλείψας τὴν φαιδρὰν ἐξοχὴν ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἀντὶ τῆς προτέρας ἡρεμίας καὶ ἐρημίας, ἔκτακτος θόρυβος καὶ κίνησις προσέβαλλον τὰ ὧτά μου· ἐτελοῦντο αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τῆς σταφιδοεργασίας. Ἐδῶ μὲν κάρρα καὶ ὑποζύγια εἰσκομίζοντα ἐντὸς σάκκων ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν τὴν σταφίδα, ὅπως ζυγισθεῖσα ἐναποθεθῇ ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς καὶ ἐμπορικαῖς ἀποθήκαις. Ἐκεῖ ἡ στίβα ἐπὶ τῶν βαρελίων καὶ κιβωτίων, ἀναμειξ δὲ τρέχοντα ἐν σατανικῷ βόμβῳ ἐν ταῖς πλακοστρώτοις ὁδοῖς τετράτροχα κάρρα, μεταφέροντα τὰ μὲν κενὰ, καὶ ἄλλα πλήρη βαρέλια. Πανταχοῦ δὲ πλήθῃ χωρικῶν καὶ πολιτῶν περὶ ἐνὸς θέματος ἐμιλούντων—τῆς σταφίδος—περὶ τῆς ποσότητος ἢ ποιότητος καὶ τῆς συγκομιδῆς ἐκάστου αὐτῶν, πάντων ὅμως ἐρωτῶντων τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ σπευδόντων ὅπως οἱ μὲν ζυγίσωσι, ἄλλοι πωλήσωσι, τρίτοι ἀγοράσωσι καὶ ἄλλοι πληρωθῶσιν αὐτήν.

*

Πλὴν τὴν ζωηροτέραν καὶ θορυβωδεστέραν κίνησιν βλέπει τις τελουμένην ἐν τῷ ἐμπορικωτέρῳ πεδίῳ τῆς πόλεως, ἐν τῇ strata marina, τῇ δρόσου καὶ θαλασσίας αὔρας καὶ ἰωδίου ἀποπνεύσει εὐρυτάτῃ ὁδῷ ἐν ἣ πολλὰ πλατὺ συστοιχία βαρελίων καὶ κιβωτίων ἴστανται ὅπως ζυγισθῶσι διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς τε τιμῆς καὶ τοῦ φόρου, ὅπως σημανθῶσι τοῖς ἐμπορικοῖς σημείοις καὶ ὅπως τέλος μεταφερθῶσι ἐν ἀγγλικοῖς ἀτμοπλοίοις, δι' ὧν ὁ δι' ἐτησίων πολλαπλῶν καὶ παντοειδῶν κόπων καὶ μερίμνης καὶ δαπανῶν ἐτοιμασθεῖς καρπὸς ἀφίχθῃ εἰς Λονδὶνον ὅπως ἐκεῖ ζυγισθῇ εἰς τὰ Docks, ὅπως ἀποθηκευθῇ εἰς τὰ Wharfs, ὅπως πωληθῇ εἰς τὰ υελόφρακτα παντοπωλεῖα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: The best Currents of Patras, ὅπως ἀβραὶ καὶ χιονόπλαστοι χεῖρες τῶν Laidy, Miss καταςκευάσωσι τὴν ἐθνικὴν Pudding, ὅπως πλὴν συγγνώμην, φίλτατε Καλιβάν, διότι ὑπεισήλθον εἰς τὸ κράτος τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτοῦ σου, τοῦ γλαφυροῦ Timeson εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα ὑπαγομένης ἤδη, αὐτῷ ἀπόκειται ἢ ἐφ' ἐξῆς περιγραφῇ.

Lyons

ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Τὸ δημοτικώτατον ἐξοχικὸν εἰς τὸ Κολωνάκι

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΩΣΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ.

Εἶχε κλείσει κάμποσον καιρὸν διὰ τὰ ἀνοικοδομηθῆ
νέον, νεώτατον.

Δὲν εἶναι πλέον Ζυθοπωλεῖον, ἀλλὰ μέγαρον
μὲ κήπον κεντρικὸν καὶ δεκαεξὶ δωμάτια γύρω.

Τὴν νύκτα δι' ἰδιαίτερου μηχανισμοῦ τοῦ διευθύνοντος
ἀθανάτου Γιώργη μεταβάλλεται διὰ φωτοχυσίας

Εἰς ΠΑΝΟΡΑΜΑ.

Καὶ τώρα μετράτε:

Μηχανὴ Πάγου.—**Μπίρα Βιεννέζικη,** εἰς
μποτίλις παγωμέναι.—**Μπίρα ντόπια,** μὲ κα-
ταςκευὴ **Βιεννέζικη.**—**"Ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ**
μεξέδες.—Καὶ ὅλα τὰ εἶδη, τῶν κρασιῶν.

ΑΝΘΗ, ΠΡΑΣΙΝΑΔΑ, ΚΕΦΙ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τῇ 22 τρέχον-
τος μηνὸς ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Κεῖται εἰς τὴν κεντρικωτέραν
θέσιν Πειραιῶς, εἰς τὴν δενδρόφυτον Πλατεῖαν Κοραῆ,
ὅπου τὰ δημοτικὰ ἐκπαιδευτήρια· σύγκειται ἐκ 1500
περίπου πήχεων καὶ δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς 2—3 οἰ-
κόπεδα ἔχοντα πρόσωπον πρὸς τὴν Πλατεῖαν.

Ἐκτακτος εὐκαιρία πρὸς ἀγορὰν ὠραίου οἰκοπέδου καὶ
εἰς μετρίαν σχετικῶς τιμῇ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΤΘΗΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀρπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὁκᾶν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ **60.**

Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἐκάστη λεπτὰ **60.**

[Κεντρικὸν Κατάστημα καὶ Ὑποκατάστημα

ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ]